

Arrest

nr. 228 209 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u opgegroeid in X (provincie X, in de nabijheid van X) en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Toen u op de middelbare school zat begon u te merken dat u anders was dan de anderen en dat u zich tot mannen aangetrokken voelde. Toen u zestien jaar was had u een eerste intiem contact met een klasgenoot, M. (...), en begonnen jullie een relatie. Gedurende 2,5 tot 3 jaar bleven jullie elkaar zien, onder het mom van huiswerk. Op een dag viel uw vader, op een moment dat u en M. (...) intiem waren, uw kamer binnen. M. (...) werd door uw vader buiten gegooid en uw vader kwam u achterna met een mes.

Terwijl u trachtte weg te vluchten werd u door uw vader aan uw rug verwond met het mes, waarop u op de grond viel. Terwijl uw vader u aanmaande te blijven zitten en hij zich klaarmaakte om u naar het ziekenhuis te brengen, slaagde u erin wat spullen bij elkaar te grissen en weg te rennen. U contacteerde een vriend, die u naar het ziekenhuis bracht, waar uw wonde werd gehecht. Diezelfde dag reisde u naar Shiraz, waar u terecht kon bij een neef van uw vriend. In Shiraz vond u uiteindelijk werk, een woning en leerde u op eigen voeten staan. U voelde zich depressief en leefde geïsoleerd, zonder veel sociale contacten. U had af en toe contact met uw moeder, die u zonder medeweten van uw vader belde. U werkte in een bakkerij toen u H. E. (...) leerde kennen, een nieuwe collega. Jullie hadden meteen een klik en raakten bevriend. U viel op H. (...) en nodigde hem bij u thuis uit. H. (...) ging in op uw avances en niet veel later trok hij bij u in. Gedurende een aantal jaren leefden jullie als koppel samen, naar de buitenwereld toe evenwel als huisgenoten. H. (...) ontmoette in de bakkerij – uzelf was ondertussen van werk veranderd – R. (...), een klant met wie hij soms tijdens zijn pauze in het park een babbeltje maakte. H. (...) kwam er achter dat ook R. (...) op mannen viel en net als jullie met zijn vriend samenwoonde. H. (...) en R. (...) zagen elkaar geregeld in het park, soms samen met R. (...)’s vriend. U ontmoette R. (...) eenmaal toen u H. (...) in het park oppikte, waarbij er werd afgesproken dat jullie snel eens allemaal zouden samenkomen. Op een dag kwam u ’s avonds thuis van uw training zaalvoetbal toen H. (...) u meedeelde dat jullie door R. (...) waren uitgenodigd om naar een homofeestje te gaan. U voelde zich niet zo goed en zag het niet zitten om naar dit feestje te gaan. H. (...) had reeds aan R. (...) bevestigd dat jullie zouden meegaan en stond erop dat hij wel zou gaan. Gezien jullie nog nooit naar dergelijke feestjes waren geweest was u ongerust. Bovendien was u teleurgesteld in het feit dat H. (...) verkoos zonder u te gaan in plaats van bij u te blijven en plande u hier de volgende dag met hem over te spreken. H. (...) kwam die nacht evenwel niet thuis en u slaagde er niet in hem telefonisch te bereiken. U begon de volgende ochtend uw werk als chauffeur toen u door de conciërge van uw appartement werd gebeld met de mededeling dat de autoriteiten waren langs geweest, dat ze vragen over u hadden gesteld en dat ze uw woning doorzocht hadden en uw laptop hadden meegenomen. U schrok, want op deze laptop stonden intieme beelden van u en H. (...). U keerde niet naar huis terug maar ging naar een vriend, waar u de volgende dag werd gebeld door uw jongere zusje, die u vertelde dat de politie bij uw ouders was geweest en dat uw vader erg boos was en ermee had gedreigd u te vermoorden mocht hij u zien. U gaf aan uw vriend aan dat u het land diende te verlaten en twee dagen later, op 29 tir 1398 (Iraanse tijdrekening; stemt overeen met 20 juli 2019) verliet u samen met een smokkelaar Iran. Nadat jullie de grens met Turkije illegaal hadden overgestoken werd u opgepikt door een wagen die u naar een voor u onbekende plek bracht waar u moest wachten terwijl er voor u een vals Oostenrijks paspoort werd gemaakt. U trachtte H. (...) te bellen vanuit Turkije, evenwel zonder succes. Na twintig dagen werd u naar de luchthaven van Dalaman gebracht, waar u het vliegtuig nam naar België. Bij aankomst in België op 8 augustus 2019 werd vastgesteld dat u met een vals paspoort reisde en werd u aangehouden door de luchthavenpolitie, waarop u aangaf een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. U werd hierop overgebracht naar het transitcentrum Caricole. Na uw aankomst in België nam u contact op met uw moeder, om haar te laten weten waar u was. U wenst niet terug te keren naar Iran uit vrees dat u door de autoriteiten aangehouden en geëxecuteerd zal worden omwille van uw geaardheid en uit schrik voor uw vader. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verzocht het Commissariaat-generaal om te worden bijgestaan door een protection officer en tolk van het vrouwelijke geslacht (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 6, d.d. 20-8-2019). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van uw verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en werd u zowel een protection officer als een tolk van het vrouwelijke geslacht toegewezen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante

elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over diens verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, zijn recente herkomst en zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u uw identiteit op geen enkele manier aangetoond heeft. Tijdens uw opeenvolgende onderhouds met een medewerker van het Commissariaat-generaal werd u nochtans meermaals gewezen op het feit dat het bijzonder belangrijk is dat een verzoeker zijn identiteit aantoot. Als uitleg voor het feit dat u geen identiteitsdocumenten neerlegde, verklaarde u dat de autoriteiten al uw identiteitsdocumenten in beslag genomen hebben (CGVS I, p. 5-6, 9; CGVS II, p. 2). Deze verklaring is echter geenszins afdoende omdat u uw identiteit ook zou kunnen aantonen aan de hand van andere documenten, waaronder het shenasnameh (geboorteboekje) van uw moeder, aangezien in dit document onder meer informatie over de kinderen van de houder opgenomen wordt. U verklaarde tijdens uw eerste onderhoud contact met haar te zullen opnemen en haar hiernaar te vragen (CGVS I, p. 6, 29). Toen u bij het tweede onderhoud geconfronteerd werd met het nog steeds ontbreken van enig bewijs van uw identiteit, gaf u aan dat uw moeder geen identiteitsdocumenten van u gevonden had, dat uw vader over uw moeders identiteitsdocumenten beschikt en dat uw moeder oud is en niet goed is met dit soort zaken (CGVS II, p. 2). Deze verklaring is echter evenmin afdoende. Uit uw verklaringen in hetzelfde onderhoud blijkt immers dat u in het verleden uw familienaam officieel liet wijzigen, dat u hiervoor kopieën van de identiteitsdocumenten van uw ouders nodig had en dat uw moeder dit toen geregeld heeft buiten het medeweten van uw vader (CGVS II, p. 4). Dat die identiteitsdocumenten toen, in tegenstelling tot nu, gemakkelijker toegankelijk waren voor uw moeder, is een blote bewering die niet aannemelijk is. Er werd u in uw tweede onderhoud nogmaals gewezen op het belang van het aanbrengen van bewijsstukken ter staving van uw identiteit. Er werden tijdens het onderhoud meerdere suggesties naar voren gebracht hoe u uw identiteit zou kunnen aantonen, waaronder uw rijbewijs (die bij een vriend ligt – u engageerde zich tijdens uw tweede onderhoud om een poging te ondernemen om hem te contacteren –), schoolcertificaten, verzekeringspapieren, uw huurcontract, en wederom, het shenasnameh van uw moeder (CGVS II, p. 2-3, 4, 19). U verklaarde zich bewust te zijn van het belang hiervan en stappen te zullen ondernemen om een begin van bewijs van uw identiteit neer te leggen (CGVS II, p. 2-3, 19). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u deze documenten vooralsnog, hoewel de termijn reeds ruimschoots verstreken is, nog steeds niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw asielprocedure geen eensluidende verklaringen over uw naam aflegde. Zo verklaarde u bij uw aanhouding op de luchthaven van Zaventem dat uw naam A. B. (...) was (verslag federale politie, afdeling luchtvaartpolitie, d.d. 12-8-2019). Tijdens het onderhoud met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van het door u ingediende verzoek om internationale bescherming, beweerde u plots A. R. N. (...) te heten (verklaring DVZ, vragen 1 en 2, d.d. 20-8-2019). Hiernaar gevraagd verklaarde u tijdens het onderhoud met een medewerker van het Commissariaat-generaal dat u had begrepen dat er naar de naam van uw vader was gevraagd en dat uw vader twee namen heeft, waaronder B. (...) (CGVS I, p. 2; CGVS II, p. 3-4). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen: uit uw verdere verklaringen blijkt immers dat uw vaders officiële naam T. R. N. (...) is en dat hij enkel B. (...) wordt genoemd omdat hij zijn officiële naam niet leuk vindt (CGVS II, p. 4). U voegde hier bovendien aan toe dat u, enkele jaren nadat u het ouderlijk huis verlaten had, een aanvraag voor een naamsverandering indiende en dat uw achternaam werd veranderd van R. N. (...) naar R. (...) (CGVS II, p. 3-4), hetgeen het nog vreemder maakt dat u bij uw aanhouding op de luchthaven beweerde dat uw naam B. (...) was. Van deze naamsverandering kon u overigens evenmin bewijs neerleggen.

Er dient zodoende besloten te worden dat u uw (beweerde) identiteit geenszins aangetoond heeft. Nochtans kan er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar identiteit enigszins kunnen staven. Het feit dat u uw identiteit geenszins aantoot, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Dit wordt bevestigd doordat u ook uw recente herkomst uit Iran niet aannemelijk gemaakt heeft. U kon immers geen enkel begin van bewijs neerleggen van uw daadwerkelijk verblijf in Iran de jaren voor uw vertrek naar België. Nochtans werd u gevraagd naar uw huurcontract – u betaalde immers tot vlak voor uw vertrek uit Iran huur, via een overschrijving (CGVS II, p. 17-18) -, verzekeringspapieren, facturen of andere documenten die uw recente herkomst uit Iran zouden kunnen staven (CGVS II, p. 18-19).

U verklaarde in dit verband dat uw bank u niet zomaar per e-mail informatie zou verschaffen en voegde hieraan toe dat u overigens niet over een e-mailaccount beschikte (CGVS II, p. 19). Dat u als 27-jarige inwoner van een grootstad, die beschikte over een laptop, die op het internet actief was en die wist dat facebook en telegram in Iran gefilterd worden (CGVS I, p. 5; p. 14-15; p. 22; p. 25), geen e-mailaccount zou hebben, kan echter moeilijk overtuigen. De loutere vaststelling dat u van uw recent verblijf in Iran geen enkel bewijs aandroeg, ondermijnt op zich de geloofwaardigheid van uw bewering pas in juli 2019 Iran verlaten te hebben. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat u moeite had om zich de naam van de maand voor de maand 'tir' (vierde maand in de Iraanse kalender) te herinneren (CGVS II, p. 18), hoewel u tot juli 2019, i.e. nauwelijks twee maanden voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal in Iran, zou gewoond hebben (verklaring DVZ, vraag 31).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen, heeft u nagelaten uw medewerking te verlenen om uw identiteit en uw recente herkomst objectief vast te stellen. Op een verzoeker rust, zoals aangehaald, nochtans de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Uw gebrek aan medewerking is bovendien onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Gelet op het feit dat u uw recent verblijf in Iran de afgelopen jaren niet aannemelijk heeft gemaakt, komt de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen in Iran die de aanleiding waren voor uw vertrek naar België, eveneens op de helling te staan. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat u geen noemenswaardige pogingen heeft ondernomen om informatie te verkrijgen over het lot van H. (...). Zo wist u niet eens of H. (...) werd vrijgelaten of nog steeds vastzat (CGVS II, p. 17), als hij überhaupt al werd gearresteerd. U verklaarde H. (...) te hebben opgebeld nadat hij niet was thuisgekomen en dat u hem ook vanuit Turkije trachtte te bereiken, evenwel zonder succes (CGVS I, p. 24; CGVS II, p. 15-16). Het is evenwel zeer opmerkelijk dat u, ondanks uw bewering u erg zorgen over hem te maken (CGVS I, p. 9), hierbuiten geen stappen ondernam om verdere informatie in te winnen over uw partner. Zo wist u in welke wijk het feestje zou doorgaan maar ging u er niet heen om in de buurt na te vragen of iemand iets wist van een inval op een feestje, noch ging u na of er in de media of op de sociale media mensen spraken over een inval in de wijk (CGVS I, p. 24; CGVS II, p. 16). Evenmin nam u contact op met de ouders van H. (...), over wier nummer u beschikte, uit schrik dat ze in paniek zouden raken. Ook na uw vertrek uit Iran ondernam u geen pogingen hen te contacteren: u had ondertussen immers uw simkaart vernietigd en had hun nummer nergens genoteerd (CGVS II, p. 16-17). Dit is geen afdoende uitleg, aangezien uit niets blijkt dat, indien u hiertoe stappen zou zetten, u niet opnieuw aan dit telefoonnummer zou kunnen geraken. Bovendien kan uw uitleg dat u in paniek was en niet wist wat te doen uw gebrek aan informatie niet verschonen. Sinds de verdwijning van uw partner is intussen immers veel tijd verstreken, waardoor redelijkerwijs aangenomen kan worden dat de initiële paniek is verdwenen. De vaststelling dat u geen noemenswaardige pogingen ondernam om nieuws te vinden over uw partner, met wie u bijna drie jaar samenwoonde, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat het mogelijk is om via informatie over gebeurtenissen waarbij homo's betrokken waren te verkrijgen (CGVS I, p. 26), zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent volledig op de helling. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich volledig en gedetailleerd informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees.

Tot slot kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op twee ongerijmdheden in uw opeenvolgende verklaringen. Aanvankelijk verklaarde u dat toen uw vader uw geaardheid te weten kwam, u ervan uitging dat hij dit aan uw moeder vertelde. Gevraagd of u na deze ontdekking van uw geaardheid door uw vader nog met uw moeder contact had, antwoordde u dat ze de volgende dag belde om uitleg te vragen. U heeft toen met haar over uw geaardheid gesproken. Volgens uw toenmalige verklaringen gaf ze hierop toen niet echt een reactie en werd het sindsdien ook niet meer ter sprake gebracht (CGVS I, p. 13-14). Bij uw tweede onderhoud zei u evenwel dat, nadat uw vader uw geaardheid te weten was gekomen, uw moeder u opbelde en dat uw geaardheid toen ter sprake kwam: ze maakte u toen verwijten. U was erg geïrriteerd en reageerde dat, als ze had gebeld om een preek te geven, u zou ophangen (CGVS II, p. 20). Dat u de reactie van uw moeder op uw geaardheid op twee verschillende manieren schetste, terwijl aangenomen kan worden dat de reactie van een moeder op het ontdekken van haar zoons geaardheid indruk maakt, komt bevreemdend over. Dit doet dan ook vermoeden dat uw verhouding met uw moeder anders is dan hetgeen u op het Commissariaat-generaal probeerde duidelijk te maken. Daarnaast beweerde u bij uw eerste onderhoud dat uw moeder wist waarom u Iran had verlaten omdat, toen er bij haar thuis een inval plaatsvond, de agenten gezegd hadden waarom u gezocht werd (CGVS I, p. 4). Bij uw tweede onderhoud zei u evenwel niet te weten wat de politie toen had gezegd en wat uw moeder ervan had meegekregen: u heeft hierover geen vragen gesteld (CGVS II, p. 21).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u uw vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat zij haar identiteit op geen enkele manier heeft aangetoond, benadrukt verzoekende partij dat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, wel degelijk valabele redenen heeft opgegeven waarom zij geen documenten die haar identiteit kunnen aantonen bijbrengt. Meer bepaald gaf zij aan dat de politie haar identiteitsbewijzen in beslag had genomen en dat de overige documenten bij haar vader liggen. Waar verwerende partij opmerkt dat haar moeder in het verleden bereid was om buiten medeweten van haar vader identiteitsbewijzen over te maken aan verzoekende partij, onderstreept verzoekende partij dat dit gebeurde voorafgaand aan de huiszoeking en dat omwille van deze huiszoeking haar vader zei dat hij verzoekende partij zou doden als hij haar zag. Evenmin kan verzoekende partij aan documenten geraken via elektronische weg, aangezien de Iraanse autoriteiten het internet controleren. Bovendien beschikt zij niet over Facebook of e-mail.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht concludeert dat verzoekende partij geen plausibele verklaring kan geven voor het ontbreken van enig begin van bewijs inzake haar identiteit.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift niet verder komt dan het louter herhalen van eerdere verklaringen en het tegenspreken van de conclusie van verwerende partij. De Raad acht het evenwel, samen met verwerende partij, totaal onaannemelijk dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs inzake haar identiteit kan voorleggen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal allerminst aantoonde dat zij afdoende pogingen heeft ondernomen om documenten bij te brengen waaruit haar identiteit zou kunnen blijken. Nochtans werd zij reeds tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 19 augustus 2019, gewezen op de noodzaak documenten voor te leggen die haar identiteit, herkomst, reisweg en de door haar aangehaalde feiten aantonen en de op haar rustende verplichting om al het mogelijke te doen om dergelijke stukken te bekomen (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, 'voorafgaand advies'). Wanneer zij vervolgens, ongeveer twee weken later, wordt gehoord op het Commissariaat-generaal, blijkt evenwel dat zij nog geen ernstige pogingen heeft ondernomen om alsnog documenten die haar identiteit zouden kunnen staven te bemachtigen. Zo blijkt duidelijk dat zij nog niet bij haar moeder gepolst had of zij eventueel documenten waaruit haar identiteit kan blijken via haar kon bekomen (administratief dossier, stuk 9, notities CGVS d.d. 30/08/2019, p. 6). Verder maakt zij nog gewag van een vriend die mogelijks haar rijbewijs heeft, doch blijken uit haar verklaringen geen pogingen om aan de contactgegevens van deze vriend te geraken en hem te contacteren (notities CGVS d.d. 30/08/2019, p. 6). Bovendien, ondanks het feit dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud gewezen werd op het feit dat zij ook bijvoorbeeld de 'shenasnameh' van haar moeder of haar rijbewijs kon bijbrengen, blijkt uit haar verklaringen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, ongeveer tien dagen later, dat zij sinds haar vorige persoonlijk onderhoud geen ernstige pogingen heeft ondernomen om deze documenten te bemachtigen. Zo blijkt uit haar verklaringen dat geen pogingen ondernomen werden om in contact te komen met haar vriend die haar rijbewijs heeft, terwijl zij nochtans zelf aangeeft dat zij er mogelijks via via in contact mee kan komen (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS d.d. 10/09/2019, p. 3). Ook werd zij reeds tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud gewezen op het feit dat zij om de 'shenasnameh' van haar moeder kon vragen waar de kinderen op ingeschreven staan (notities CGVS d.d. 30/08/2019, p. 6), doch heeft zij nagelaten haar moeder hiernaar te vragen, terwijl zij nochtans sinds het vorige gehoor nog contact heeft gehad met haar moeder (notities CGVS d.d. 10/09/2019, p. 3). De uitleg van verzoekende partij voor haar nalaten dat zij dacht dat de namen van de kinderen in de 'shenasnameh' van de vader worden geregistreerd (notities CGVS d.d. 10/09/2019, p. 3) kan vanzelfsprekend niet worden aanvaard nu zij er tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud reeds werd op gewezen dat zij kon vragen naar de 'shenasnameh' van haar moeder waarin wel degelijk ook de namen van de kinderen worden vermeld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij tot op heden geen enkel begin van bewijs aangaande haar identiteit neerlegt, terwijl er nochtans tal van suggesties naar voren worden gebracht hoe zij haar identiteit zou kunnen aantonen, waaronder haar rijbewijs, schoolcertificaten, verzekeringspapieren, haar huurcontract en het 'shenasnameh' van haar moeder. Uit haar verzoekschrift blijkt nergens dat zij nog verdere pogingen ondernomen heeft om bewijsstukken te vergaren. Zij beperkt zich immers tot de blote bewering dat zij *"nog steeds pogingen (onderneemt) om via tussenpersonen documenten te verkrijgen omtrent zijn identiteit en herkomst"* zonder hierbij aan te geven welke concrete stappen zij dan nog ondernomen zou hebben. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en dat de verzoeker in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen. Verwijzend naar artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, onderstreept de Raad dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven, een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij. Het feit dat verzoekende partij haar identiteit geenszins aantoonde, is bovendien een element dat van die aard is dat het de asielinstanties onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op de werkelijke achtergrond van verzoekende partij of haar reële situatie.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert verder aan dat op geen enkel ogenblik tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal vragen werden gesteld teneinde de nationaliteit en/of recente verblijfplaats van verzoekende partij te kunnen onderzoeken. Verzoekende partij meent dat verwerende partij *"gebruik (had) moeten maken van de haar voorhanden zijnde onderzoeksmaatregelen"* en *"perfect via een verhoor een bijkomende controle (kon) verrichten naar de nationaliteit en recente herkomst van verzoeker indien zij hieraan twijfelde"*.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat nergens in de bestreden beslissing betwist wordt dat verzoekende partij de Iraanse nationaliteit heeft. Het betoog van verzoekende partij dat haar vragen dienden te worden gesteld zodat zij haar Iraanse nationaliteit zou kunnen aantonen, is dan ook niet dienstig.

De Raad onderstreept voorts dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust en dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad herhaalt dat op de verzoeker om internationale bescherming een medewerkingsplicht rust en dat van hem waar mogelijk documenten verwacht mogen worden over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* wordt evenwel vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegt van haar daadwerkelijk verblijf in Iran de jaren voor haar vertrek en niet aannemelijk maakt dat het neerleggen van dergelijk bewijs voor haar onmogelijk is. De Raad wijst erop dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Gezien verzoekende partij duidelijk niet voldoet aan de op haar rustende medewerkingsplicht, kan niet worden ingezien waarom verwerende partij *“gebruik (had) moeten maken van de haar voorhanden zijnde onderzoeksmaatregelen”* teneinde duidelijkheid te verkrijgen omtrent de recente herkomst van verzoekende partij.

2.2.5. Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat verzoekende partij nagelaten heeft haar medewerking te verlenen om haar identiteit en haar recente herkomst objectief vast te stellen, dit terwijl op een verzoeker om internationale bescherming nochtans de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad onderstreept hierbij dat het gebrek aan medewerking in hoofde van verzoekende partij onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

2.2.6. Verder wijst de Raad erop dat gelet op het feit dat verzoekende partij haar recent verblijf in Iran de afgelopen jaren niet aannemelijk heeft gemaakt, de geloofwaardigheid van de door haar geschetste problemen in Iran die de aanleiding waren voor haar vertrek naar België, eveneens op de helling komt te staan.

2.2.7. Bovendien duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing door verwerende partij nog verschillende andere vaststellingen worden gedaan die het ongeloofwaardig karakter van de door verzoekende partij voorgehouden problemen verder bevestigen. Meer bepaald wordt in dit verband vastgesteld dat (i) verzoekende partij geen noemenswaardige pogingen heeft ondernomen om informatie te verkrijgen over het lot van haar partner H.; (ii) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reactie van haar moeder op haar homoseksuele geaardheid en (iii) ook haar verklaringen over de mate waarin haar moeder op de hoogte is van haar concrete problemen in Iran, tegenstrijdig zijn.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete argumenten aanhaalt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden betoogt dat deze verklaard kunnen worden door haar mentale toestand, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen enkel medisch attest wordt bijgebracht waaruit kan blijken dat zij omwille van mentale problemen niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij beperkt zich dan ook tot een loutere blote bewering die niet van aard is de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren.

2.2.9.1. Waar verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij onvoldoende geïnformeerd heeft over het lot van haar partner H., oppert verzoekende partij dat de onderzoeksmaatregelen die van haar worden verwacht kennelijk onredelijk zijn. Verzoekende partij onderstreept dat zij op dat ogenblik zelf gezocht werd en voor haar leven vreesde. Zij wijst er nog op dat zij na haar vertrek H. nog meermaals heeft proberen contacteren vanuit het buitenland, doch zonder enig resultaat. Over de contactgegevens van de familie van H. beschikt zij niet meer, nu zij haar simkaart vernietigd heeft.

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij, waar zij benadrukt dat zij op dat ogenblik zelf gezocht werd en dat zij voor haar leven vreesde, voorbijgaat aan de pertinente opmerking van verwerende partij dat sinds de verdwijning van haar partner intussen veel tijd is verstreken, waardoor redelijkerwijs aangenomen kan worden dat de initiële paniek is verdwenen en zij alsnog zou pogen meer informatie te verkrijgen omtrent het lot van haar partner H.. Aangaande het feit dat zij niet meer beschikt over de contactgegevens van de familie van H., wordt verder in de bestreden beslissing reeds gemotiveerd dat dit geen afdoende uitleg is voor het feit dat verzoekende partij geen pogingen ondernam om hen te contacteren, nu uit niets blijkt dat, indien verzoekende partij hiertoe stappen zou ondernemen, zij niet opnieuw aan hun telefoonnummer zou kunnen geraken. Verder is het evenmin onredelijk van verwerende partij om van verzoekende partij te verwachten dat zij ernstige pogingen zou ondernemen om nieuws te vinden over haar partner, met wie zij bijna drie jaar samenwoonde, temeer nu uit haar verklaringen blijkt dat het mogelijk is om via informatie over gebeurtenissen waarbij homo's betrokken waren te verkrijgen (notities CGVS d.d. 30/08/2019, p. 26). De vaststelling dat verzoekende partij geen noemenswaardige pogingen heeft ondernomen om meer informatie te krijgen over het lot van haar partner H., ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming kan in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich volledig en gedetailleerd informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees.

2.2.10.1. Verder betwist verzoekende partij dat zij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over de reactie van haar moeder op haar homoseksuele geaardheid. Volgens haar berust desbetreffende motivering van de bestreden beslissing op een partiële lezing door verwerende partij van haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud en is haar verklaring tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud louter meer gedetailleerd.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij wel degelijk tijdens haar opeenvolgende gehoren de reactie van haar moeder op haar geaardheid op twee verschillende manieren schetste. Immers verklaarde zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat haar moeder tijdens het telefoongesprek na de ontdekking van haar geaardheid door haar vader niet echt een reactie gaf op haar geaardheid en dat het sindsdien niet meer ter sprake werd gebracht (notities CGVS d.d. 30/08/2019, p. 13-14), terwijl zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat haar moeder haar aanvankelijk verwijten maakte, dat verzoekende partij hierdoor erg geïrriteerd was en zei dat als ze haar had gebeld om een preek te geven, dat ze liever ophing, en dat pas nadat verzoekende partij meer uitleg had gegeven, haar moeder zei dat het ok was en dat ze er niet zou over spreken (notities CGVS d.d. 10/09/2019, p. 20). De Raad bemerkt dat indien haar moeder haar werkelijk verwijten had gemaakt, hetgeen haar erg geïrriteerd zou hebben, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekende partij hiervan ook gewag zou hebben gemaakt tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud en dat zij niet zonder meer zou hebben verklaard dat haar moeder niet echt een reactie gaf. Haar opeenvolgende versies van de reactie van haar moeder op haar geaardheid zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig, dit terwijl nochtans aangenomen mag worden dat de reactie van een moeder op het ontdekken van haar zoons geaardheid indruk zou hebben gemaakt op verzoekende partij. Deze vaststelling ondergraaft verder haar voorgehouden problemen omwille van haar beweerde homoseksualiteit.

2.2.11.1. Waar verwerende partij haar verklaringen tegenstrijdig acht omtrent de vraag of haar moeder al dan niet wist waarom zij Iran had verlaten, verklaart verzoekende partij dat de politie tijdens de inval aan haar ouders heeft verteld waarom zij verzoekende partij zochten, doch weet zij niet wat de politie verder nog aan haar ouders heeft gezegd.

2.2.11.2. De Raad is evenwel van mening dat deze uitleg van verzoekende partij niet van aard is de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent de vraag of haar moeder al dan niet wist waarom zij Iran had verlaten, op te heffen. De Raad wijst er immers op dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat haar moeder wist waarom zij Iran had verlaten omdat de agenten tijdens de inval hadden gezegd waarom verzoekende partij gezocht werd (notities CGVS d.d. 30/08/2019, p. 4), terwijl verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dan weer duidelijk stelde dat haar moeder niet op de hoogte is van de reden waarom zij Iran heeft verlaten (notities CGVS d.d. 10/09/2019, p. 20). Wanneer haar tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud vervolgens gevraagd wordt of haar moeder dan niet weet wat er gebeurd is via de politie die bij hen waren binnengevallen, stelt verzoekende partij slechts dat zij niet weet wat er toen tijdens de inval werd gezegd (notities CGVS d.d. 10/09/2019, p. 21).

De vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de mate waarin haar moeder op de hoogte is van haar concrete problemen in Iran, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij haar vluchtrelaas geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de algemene situatie voor homoseksuelen in Iran, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst voor homoseksuelen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend manifest in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan de algeheelheid van het relaas van verzoekende partij, inclusief haar geardheid, geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT